

ÚVODNÍK

Úvodník aneb Šplouchy starýho negra 2.

■ No jo, no, Bratříčka sem ve čtvrtek vobřečel, nakonec sem přece jenom zdechnul, ledva sem dorazil domů. Ale strejda Brufen mě postavil na nohy. A ještě sem si během pocení pouštěl The Real Bahamas, co mi dovez Honza Sobotka - skvělý nahrávky rhythmeeen songs z konce padesátých let, Joseph Spence, jeho všelijaký příbuzný a spousta dalších nenapodobitelných negrů a jejich družek z Nassau a širošířého okolí. Můj hudební objev sezóny, pro většinu normálních lidí asi naprosto neposlouchatelná záležitost. Bejt nemocnej nejni vobčas vůbec špatný, dyž na to má teda člověk čas.

■ Ovšem ráno se raději ani neprobouzet. Obloha jakoby taky hojně popíjela čurolog a každou chvíli si pak musela ulevit. Takové vlezlé svírání se mi zadřelo v krajně srdeční, jakoby náš čas už vypršel. Během dne ji to pak přešlo (tedy tu oblohu), dokonce i sluněčko zamžouralo mezi mraky. Do zvolna osychajícího Bludníku se ještě pozvolněji začaly trousit spřízněné mátohy a i ty mraky nakonec trochu polevily. Tož tak. A pak to začalo.

■ Nejdřív fronta nervních automobilistů z obou stran náměstí, anžto se po silnici producírovali komedianti na chůdách. Bubnování jak vo bůžím děle a drak z radniční věže. Vyvedená záležitost. A pak to chrlení vohně. Ale to sem neviděl, že sem byl zrovna vo patro níž. Vůbec sem tý muziky kvůlivá různýmu papírování a vobíhání moc nestih. Ale co sem slyšel, to bylo příjemné. Ani sem přitom nestačil sledovat, esli hladina návštěvnosti vystoupala aspoň někam poblíž bodu průplavnosti k dalším obzorům. No, uvidíme, jak říkal ten kapitán na Titaniku, dyž zaslech jemně skřípání v podpalubí. Bavte se dobře

Váš

Váš strejček Tom

Otevřeno!

Řuky tuk...

"Otevřeno!"

Řuky tuk...

"Slyšíte dobře, je opravdu Otevřeno!"

První kroky jsou přesto opět váhavé. Nezapablouším letos v Bludníku? Jednou, dvakrát se to málem stalo. V parku mezi Svatkou a městečkem zatoulaným mezi kopce českomoravského pomezí, jsem opravdu párkrát bezmála ztratil hlavu.

Vždycky mám totiž větší trému před starými známými než před posluchači, které vidím z pódia buď poprvé, nebo si je nepamatuju. V mlhách nejistoty jsem bloudil Bludníkem někdy před asi pěti šesti lety, kdy jsem si měl vyzkoušet, jaké to je postavit se na pódium sám s kytarou a s písničkami, které jsem do té doby nikdy nikomu nezpíval. Dopadlo to podle toho. Slova se trochu krkolomně proplétala mezi naslouchajícími postavami a úctyhodnými stromy v pozadí. Občas některé zadržlo a nechalo vylézt jiné, nesprávné... Ale ustál jsem to tehdy a od té chvíle jsem to měl se sólovým vystupováním jednodušší. Děkuju, Bludníku.

Letos je po třech letech opět „Otevřeno“ i pro Oboroh, kapelu, s níž koncertuju už skoro šestnáct let a pro níž toho udělal „Jimramov“, zejména začátkem 90. let, hodně. Ani nevím, jestli se nám ten dluh někdy podaří splatit. Berte prosím letošní půlnoční vystoupení naší kapely jako jednu ze splátek.

Řuky tuk...

Slávek Klecandr

Obsah

úvodník Střejčka Toma	str. 39
Slávek Klecandr nám píše	str. 39
Rozhovor- Noi	str. 40
Dech s věží? Pro svěží dech. Komiks	str. 42
Hledá se Umása lin Bábín	str. 42
Co se tu kanon, aneb co se tu dělo - recenze	str. 43
Všichni stejný. Chytat ryby telefonem	str. 44
Biograf na kolech, Rozluštění Aféry Kvasar	str. 45
Pospíšil není Neúspěšný atlet	str. 46
UNKULUNKULU? úúúúúúúúúú!!!!	str. 47
Pojďte s námi do hospody	str. 47
Srdce telefonuje v pěti linkách	str. 48
Vy hrajte a vyhrajte! Soutěž o ceny	str. 49
Malý směšný kouzelník. Komiks	str. 49
Zubní vzkazy	str. 50
Každý by je tak trochu chtěl - Křídla	str. 50

I podprůměrně všímavý čtenář jistě postřehl, že číslování stran časopisu začíná prapodivně číslem 39. Jestli zatoužíte po předchozích 38 stranách, pořídte si nulté číslo, pulté číslo, první (páteční) číslo a máte to komplet. Ale ne tak docela! Vyjdeme ještě v neděli!!!

ČÍSLO - 2 - sobota - 28. 8. 2004

Jsme pořád ještě na cestě

Víc než sto koncertů má za sebou proměnná kapela Noi. A to co do stylu hudby, tak i do sestavy. Na spadnutí je také úplně nové album, které do Bludniku možná dorazí pár hodin po pátečním koncertu! I když se naše redakční maringotka začala naklánět, nemohlo to zabránit tomu si popovídat s kytaristou Petrem Čápkem řečeným Čápa a zpěvákem Petrem Wagnerem, který zase „slyší na jméno“ Wágy.

■ Na začátek taková strašně neobvyklá otázka. Co vlastně znamená Noi?

Wágy: Noi znamená italský my. A je to jedna z věcí, co mi zbyla po studiu italského jazyka na gymnáziu, tak jsem tak alespoň pojmenoval kapelu. Jinak jsem od té doby s italštinou už moc nenadělal.

■ Používáte třeba italské texty, nebo zpíváte jen česky?

Wágy: Ze začátku jsem se třeba i pokoušel psát italsky, ale není to úplně ono. Myslím si, že naše muzika je hodně i o těch českých textech, ale někdy v budoucnu nevyklučuju, že se k italštině vrátím. Uvidíme.

■ Je italština dobrý jazyk právě pro použití v muzice? Konkrétně třeba k vaší melodice?

Wágy: Myslím si, že je to hodně zpěvný jazyk, museli bychom to zkusit.

■ Zkoušel jsi sledovat třeba i italskou, ať už původní, nebo současnou muziku?

Wágy: Zas tak hluboko jsem do toho nešel. Ale znám něco málo z italského bigbitu, i hip hop trochu znám. A italskej pop. Ten je samozřejmě všeobecně známý, ale v Itálii je i dost hodně slušnejch kapel nepopovejch nebo míň prvoplánovejch a to málo kdo ví. Myslím, že jsou na tom mnohem líp s hudební scénou než my.

■ Na vašich stránkách jsem našel větu o vašem vzniku: Po dlouhém hledání spoluhráčů i vlastní hudební cesty k sobě, kytarista Petr Čápek a zpěvák/textař Petr Wagner přibrali cellistu Honzu Skleničku... Jaká ta cesta před Noi byla?

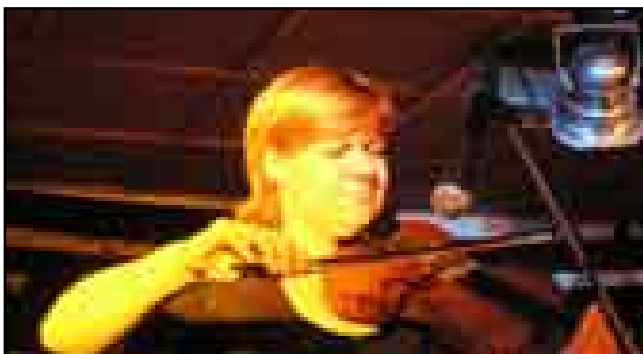
Čápa: Jejda. Já jsem hodně přeskakoval mezi žánry. Začal jsem na country (smích), což je takový zvláštní, hrál jsem v The Cure revival, taky U2, ACDC. (smích)

■ Noi je kompromis všech těch stylů, nebo si snažil najít nový, vlastní zvuk?

Čápa: Nevím. Nashromáždil jsem nějaké hudební nápady, který jsem potom dal Wagymu, ten udělal texty. Vzniklo to tak nějak samo.

Wágy: Na začátku jsme to zkoušeli jako bigbitová kapela s klasickou rytmikou, byli jsme elektrifikovaní. Ale nějak se nám zdálo, že to nefunguje s texty tak, jako když to uděláme akusticky. Pak, zdá se, jsme našli nějakou jinou cestu.

■ Vybíral sis lidi do kapely podle podobného hudebního názoru,

nebo jsi chtěl muzikanty trochu odjinud, aby třeba vznikaly odlišnější písničky? Vybíral sis povahy víc hudební, nebo lidský, rozdílné, stejné?

Čápa: Spíš ty povahy lidský, především lidský. Vybírali jsme si lidi taky podle toho, jestli si s nimi máme co říct. Tím se ta množina strašně zužuje.

Wágy: Osobně to považuju za velký požehnaní, že se to povedlo takto. My jsme chtěli, aby ty Noi měly taky nějaký jednotný duchovní zážemí a to že se podařilo najít flétnistu a cellistu z podobného prostředí - to si myslím, že nebyla tak úplně náhoda. Bylo to dobrý a fungovalo to. Myslím, že jsme tuto cestu vyzkoušeli a možná i vyčerpali. Tak teď zase chceme něco dalšího.

■ Takže vás spojuje hudba i vyznání...

Wágy: Určitě, kromě hudebních zájmů nás spojuje i víra. Je to pro nás dost důležitý. A pro Noi asi vždycky bude.

■ Jak jste naznačili, vaše muzika vzniká tak, že Čápa nosí muziku a Wágy textuje. Je jasné dopředu, jak ta písnička bude vypadat, nebo ji společně ještě nějak zformujete, dotvoříte?

Čápa: Těch způsobů je rozhodně víc. To, co jsem řekl, je jen jeden z nich. Občas něco přinese Wágy, já to třeba nějak upravím. Ale muziku v kapele děláme jen my dva.

■ Stane se, že věc, kterou hrájete třeba rok dva, tak se na pódiu něco stane, přeletí pověstná jiskra a písničku, která má normálně tři minuty, rozehrajete na dvojnásob. Improvizujete, nebo s nacvičeným schématem nehýbete?

Wágy: No, to že písnička má místo tři šest minut nebývá jiskření, ale to, že uděláme chybu (smích). Improvizace moc neděláme, struktury jsou docela ustálený, pevný. Jsme pořád ještě na cestě. Možná se jednou dobereme k nějakému volnějšímu tvaru a pustíme se na nějakou volnou vodu.

■ Jak jste na tom s nahrávkami?

Wágy: My jsme natočili dvě kazetové EP, které jsme pak dali dohromady na jedno cédéčko v roce 2000. To proto, že náklady kazet se vyprodali. V roce 2002 jsme začali točit řadovou desku. Ta už je skoro úplně hotová, už ji točíme skoro dva roky, takže už je na čase. Takže doufáme, že se to do konce roku podaří smíchat a co nejdřív vydat. Už se těšíme, až to bude.

■ Která muzika je vám blížká, co si rádi poslechnete?

Čápa: Mám takový období, kdy se vždycky na něco zaměřím, pak opustím. Teď třeba Björk, Sting, z český muziky hodně poslouchám tu brněnskou alternativní scénu, to mám hodně rád.

Wágy: Taky to mám hodně zešíroka. Od písničkářů až po hard core. Ta Björk, to taky můžu. Inteligentnější elektronickou muziku. Ale srdcová záležitost je, kromě té brněnsky alternativy, jak Bittová s Václavkem, což jsou důležitý muzikanti i pro Noi, tak se mi hodně líbí ten hard core. Mám totiž ještě hard coreovou kapelu. Takže to poslouchám asi nejvíc, toho mám velký kvanta, to mě baví.

■ Oba jste zmínili Björk, její hudba obsáhne těch vlivů samozřejmě hrozně moc. Vaše muzika je teď čistě akustická, nepřemýšlíte také o elektronice?

Wágy: Čápa se toho hodně bál, ale teď poslední dobou na to nějak přichází řeč.

Čápa: Je to tak, že jsem si teď pořídil nějaký software a začal jsem něco doma zkoušet, třeba i skombinovat s tím, co děláme teď. Ještě jsem pořád nepřišel na to, kudy cesta vede (smích). Asi to bude ještě nějaký čas trvat. Aby člověk mohl dělat to, co opravdu chce, tak ten program musí ovládnout stejně jako hudební nástroj. Ale hodně mě to láká a zároveň se toho bojím.

■ Máte nějakou metu, které byste chtěli dosáhnout? Vysněné pódium, hudební ceny, milion prodaných desek, nebo cesta je cíl?

Wágy: Je to dlouhodobější a asi je to také o té cestě. Chtěl bych dělat dobrý koncerty a taky ustálenou sestavu kapely. Aby to fungovalo lidsky, to je moc důležitý. A abychom natočili hezký desky.

Čápa: Určitě stojíme o tu stabilní sestavu. Protože momentálně jsme Noi vlastně jen my dva a občas nám někdo vypomůže. Dá se tak hrát, ale chtěli bychom, aby to bylo stálejší, pevnější.

tulda

Nevaž se, zeptej se

Do nedělního vydání festivalových novin připravujeme rozhovor s Janem Spáleným.

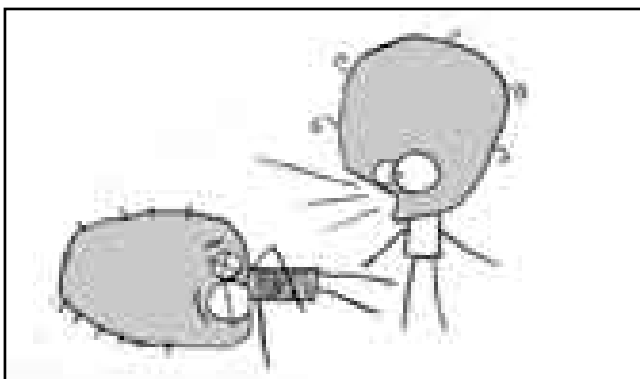
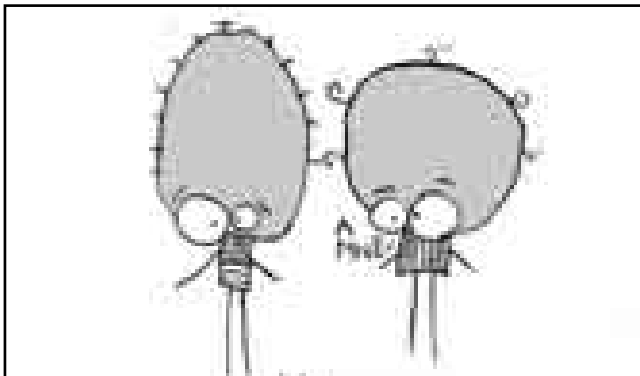
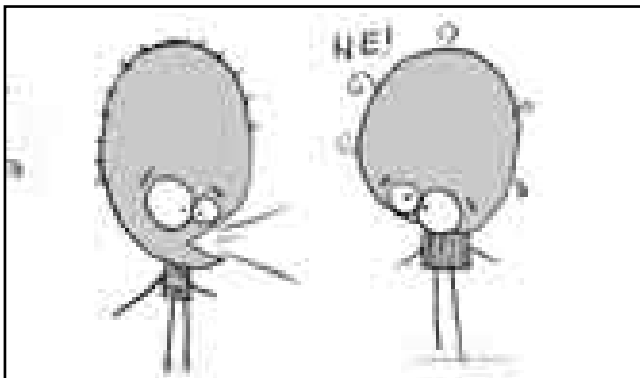
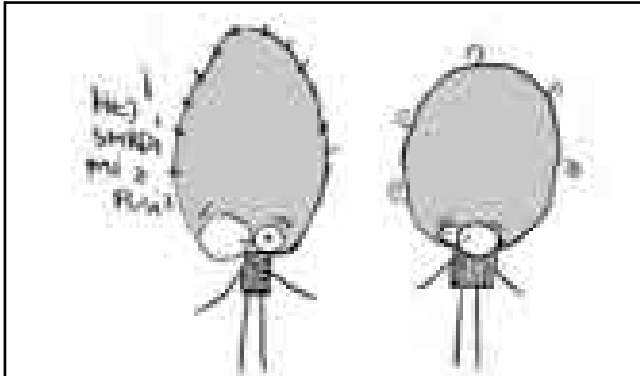
Ani nejhorší jazyky nemohou říci, že bychom se na rozhovor s panem Spáleným svědomitě nepřipravovali. A pokud přece, pak by jim musela huba upadnout a haňba by je liskala přes obě tváře. Opak je pravdou, ale přesto. Pokud byste se vy, drazí čtenáři a fandové svěbytné legendy jménem ASPM, chtěli jejich korpulentního kapelníka na něco zeptat, dotazy, prosím, vhodte do krabice nalézající se na stěně maringotky. Jenom prosíme: s chytrostí návštěvníků tohoto festivalu vlastní, protože s dotazy blbými, či urážlivými, se interviowaného obtěžovat neodvážíme.

Děkujeme, Šašina a Vítek

Na kus řeči jsme pozvali také výtvarníka, kytaristu, zpěváka a dobrou vůdčí duši kapely Veselá Zubatá Rudyho Brančovského. Taktéž vaše dotazy k jeho uším mohou doznít, pakliže je k nám doručíte způsobem stejným jako v předchozím případě.

- kreslí a píše - Dita Šimková - 2004

PRO SVĚŽÍ DECH

Máme tu celosvětově hledaného tenoristu!!!

■ Bludníkem, i celým Jimramovem, se už od středy pohybuje prapodivné individuum. Podle všeho by mělo jít o jistého slavného tenoristu Umásu lin Bábina. Kdo ho v Bludníku potká, nebo dokonce i najde, za odměnu ho může hrát dobrý pocit a může se třeba šťastně usmívat. Reportéři festivalových novin se podařilo při bloudění Bludníkem lin Bábina zachytit fotoaparátem (nemyslíme tím ovšem, že by Umásu fotoaparátem chytil) a tady je jeho foto.

Divadelní happening v ulicích

■ Pokud se děje v ulicích něco netradičního a zároveň pěkného, co přirozeně vyprovokuje shromáždění lidí, bývá to většinou příjemné. I dnes se naskytl krásný pohled na muže na chůdách, jehož dobově oděná postava křepčící uprostřed silnice na jimramovském náměstí, nutila auta objíždět ho, aniž by padala sprostá slova z úst fidičů. Atmosféra byla vytvořená a volně shromáždění obecnstva, které dopravu úplně zastavilo, se seskupilo během několika okamžiků.

■ Tento hlavní výjev tanečnického Dominika Tesaře byl doplněn jinými menšími jako: mladík s velkým bubnem sedící na telefonní budce; dívky na chůdách skryté „na půli cesty“; létající hlava s parohy spuštěná z věže radnice; i podivné, vysoké, hlavaté bytosti. Impulsem celého představení bylo nastínění pohádkového příběhu, který dění odstartoval a dále ustoupil do pozadí volnému hraní si s použitím pohádkových motivů. Krásným momentem bylo zvolání: „Je mi devadesát let a odstrkovat se můžu jako Jura“ když si hlavní hrdina vyprosil pomoc z publika zpět na chůdy. Stejně půvabný byl i obraz tažení malé vozíčkárky na dvou carech průsvitné látky oním „velikánem“. Trochu komicky působili fotografové, neustále poklekající či podřepávající před průvodem stiskající spouště jako před nějakou delegací.

■ V cíli průvodu pod stromy parku Bludník kejklíři navázali na původně načatý příběh a asi ho završili, ale já to moc nepochopil (a nevím o nikom, kdo by byl na tom jinak), ale myslím, že to nebylo tolik podstatné. Byl to přece happening.

Jericho

■ Co napsat o Jerichu jako o kmenové kapele festivalu? Nic kritického si pochopitelně dovolit nemůžu, ale ani není proč. Jericho je prostě, jako festival, své. Můžete ho přijmout nebo odmítat, ale nijak s ním nepohnete, už je usazené. Není to takový ten zahrnující, hebký nadhled pana Spáleného, připomíná trochu sukovatější, neústupnější a více křivolaký kmen - trochu otevřenost, trochu podvědomá obrana. Každopádně se ale v písních, projevu i zvuku Jericha upřímně zrcadlí psychická realita těchto lidí, což působí opravdu krásně.

miniMAXband

■ Prostě jazz jak vyšitej, přístupnej, proloženej mnohými sóly, postavenej na přesné, hutné rytmice, okrášlený sytým jasným zpěvem s pocitovými texty. Technická vybavenost muzikantů je takřka dokonalá, projev jistý ani nasazení nechybí, snad kromě trochu akademicky působícího projevu hráče na kontrabas a nejistého využití času mezihér ze strany zpěvačky. Nelze tedy takřka nic vytknout, ale taky nic převratného rozebírat. MiniMAXband je prostě opravdu dobrá jazzová kapela, která, myslím, může potěšit leckoho.

Vitek

Scénář z divadla nebo ze života?

Biograf na kolech

Všichni stejný!

Letní noc v parku, dva sedmnáctiletí (Petra a Pavel) usedají na lavičku.

Pavel: (chytl Petru za ruku a políbí jí krátce, druhou rukou jí sáhne na koleno a pomalu jí směřuje výš)
Petra: (ucukne) Počkej!
Pavel: (omluvně) Chtěl jsem tě jenom pohladit.
Petra: (rezolutně) Ale já nechci. Všichni jste stejný!
Pavel: (nechápatě) Prosim?
Petra: (rozlobeně) Seš stejný jako ostatní. Jde ti jen o jedno!
Pavel: Ale to není pravda!
Petra: To říkáte všichni! Nejdřív hrozný gentlemani, a pak rychle využít a odkopnout!
Pavel: S kým mě, prosím tě, srovnáváš? Já nejsem...
Petra: Říkám, co vidím!
Pavel: Takže ty si o mně myslíš, že s tebou chodím jenom proto, abych se s tebou vyspal?
Petra: (odsekne) Vůbec by mě to nepřekvapilo.
Pavel: To ale není vůbec pravda. Stačí mi jenom být s tebou. Neumíš si představit, jak moc to pro mě znamená.
Petra: To říkáš jen tak. Pořád to samé, mluvju tě, jsi ta jediná, a potom...?!
Pavel: Ty se mě snažíš urazit! Jestli si myslíš, že s tebou chodím jenom proto, abych tě dostal do postele, tak se hrozně pleteš!
Petra: Neříkej, žes na to ani na chvilku nepomyslel!
Pavel: (zčervená) Upřímně?
Petra: Samozřejmě!
Pavel: (protáhle) No, myslím.
Petra: (vítězně) Vidíš? Co jsem říkala!
Pavel: Hele, já se s tebou snažím jednat na rovinu. To, že mě něco napadne ještě neznamená, že to hned udělám! Když řeknu, že bych někoho nejradši zabil, že to hned udělám?
Petra: To je něco jinýho.
Pavel: A v čem je prosím tě rozdíl?
Petra: (vyhrkne) Ale kdybys se ti nabídla, tak bys neodmítnul.
Pavel: No jasně, že ne!
Petra: Tak vidíš. Všichni kluci jsou úplně stejný! Co vy v těch hlavách máte? Dokážete myslet aspoň chvíli na něco jinýho, než na sex?
Pavel: (naštvaně) Ale tys fekla, že bys to sama chtěla!
Petra: A tobě by ani nestálo za to zeptat se, jestli to myslím vážně!
Pavel: (se smíchem) Teď ses do toho pěkně zamotala. Hele, ty se ptáš, když ti někdo nabídne třeba bonbón, jestli to myslí vážně?
Petra: To není totéž! Jak můžeš srovnávat bonbón se mnou?
Pavel: Tak já ti něco řeknu. Jak jsme spolu dlouho? Týden? Asi jsem hrozně naivní, ale myslím jsem si, že k sobě něco cítíme! Sex nesex, o tom to není. Je to o tom mít někoho vedle sebe.
Petra: (urazeně) Takže za všechno můžu já!
Pavel: (nechápatě) Proč to bereš všechno tak osobně? Stačí jenom trocha upřímnosti. Říct si to, co nás trápí. Kašlat na předsudky, o tom láska není.
Petra: (urazeně) Zase ty tvoje úžasný argumenty! Ty musíš mít vždycky poslední slovo.
Pavel: (překvapeně) Cože? To ale vůbec není o posledním slovu. Je to o tom, že se domluvíme jako lidi, kterým na sobě záleží.
Petra: (posměšně) Vidíš? Zase musíš mít pravdu!
Pavel: (zaraženě sedí) Ty mě vůbec nechápeš. Vůbec neposloucháš, co říkám! Kašlu na to, kdo promluví poslední. Záleží na tom, aby to, co řekne, ten druhý dokázal přijmout.
Petra: (vstane) Takže ta špatná jsem vlastně celou dobu já!
Pavel: (nešťastně) Sedni si, prosím tě! Tohle celý je hrozný zbytečný.
Petra: Máš pravdu! Jako vždycky. Je to úplně zbytečný. Vůbec nevím, proč s tebou ještě ztrácím čas. Seš stejný jako všichni! Sbohem! (odejde)
Pavel: (chvilí sedí, hlavu v dlaních, potom ji zvedne a usměje se, podívá mezi diváky, pomalu vytáhne walkman, nasadí si sluchátka a ještě než ho zapne, pronese) Doufám, že takovýhle nejsou všichni! (a za zvuku písne Ne, teď ne! (od Mňága a Žďorp) odchází.

Vymyslel nebo „jen“ zaznamenal Max?

Chytat ryby telefonem

Dětská fantazie nezná mezí. Nechtěl bych je nějak komandovat a zaškrcovat jejich svobodný rozvoj, ale dokud ty svoje nápady přřata využívají nějak bezpečně, je všechno v pořádku. Když ale malí kluci chytají ryby telefonem...?

Dva kluci na letním táboře tadyhle ve vedlejší okrese, tam někde co se narodil jistý K. H. Borovský, se zřejmě nudili při lovení bobříků, a tak si našli zábavu sami. A šli chytat ryby na telefon. Ne že by je chytali na mobil, ale kdesi si půjčili takový ten starý polní telefon. Z toho čouhají všelijaký dráty. Tak ty dráty dali do vody a zatočili klíčkou. Proud prošel vodou, a za chvíli se u hladiny leskla břicha omráčených ryb. Prý se do nich pokoušeli ještě střilet vduchovkami, ale to se jim snad nepovedlo, protože už je prej za ucho drželi policajti.

Tenhle fór není nijak nový, před dvaceti lety tímto způsobem jeden můj známý o prázdninách vyvolil půlku sádek ve Žďaru. Ale když se po letech takový mazaný způsob pytláctví znovu objeví, navíc u malých kluků, kteří už ani nevědí jak vypadá gramofon, tak to docela překvapí. tuida

Velkolepá pohoda vládne parkem Bludník už od pondělí. Když odmyslíme tu prastrážnou zimulici, tak jsme si tu pěkně, mimo jiné, po večerech užili hodně hutné filmy, které promítal Kinematograf bratří Čadíků. Trochu jsme pobřebentili s Robertem Rozsochateckým, který bývá titulován jako organizátor Kinematografu bratří Čadíků pro Střední Čechy...

Jak vznikla myšlenka kinematografu?

S nápadem přišel Josef Čadík asi před třinácti lety. Sam provozoval kino ve Vyškově a dostal nápad, že by mohl zkoušet pojízdný kinematograf. Koupil maringotku a promítací plátno a vyjel po republice. Dnes už to není jenom jedna maringotka, je jich sedm. Čtyři jezdí po České republice, další v zahraničí, v Anglii, Německu, Rakousku a po východním bloku. Každá maringotka objede za léto asi patnáct měst.

Je kinematograf komerční?

Rozhodně ne, všechno stojí na sponzorech. Výtěžek z dobrovolného vstupného potom jde na charitativní akce, letos je to nadační fond Kapka naděje.

Je obsluha kinematografu složitá?

Hlavní hnací kolo jsou promítači, bez kterých by to vůbec nešlo. Jsou většinou z filmových škol, musí mít promítačský průkaz, takže jsou to profesionálové, kteří tomu rozumí. Používáme dvě staré, velké lampové promítačky.

Jste v Jimramově poprvé?

Ano. Poprvé, ale doufejme, že ne naposledy. Je to spojeno s velkým festivalem, takže uvidíme, jaký bude ohlas lidí. Je tady opravdu krásně, tak bychom byli rádi, kdyby se to chytlo a mohli jsme sem jezdit třeba každý rok.

Jaký je výběr filmů?

Pořadatelé festivalu si zvolili filmy Monty Python: Smysl života, Idioti, Andělé všehomíra a končíme ve čtvrtek promítáním filmu Písně z druhého patra. Nejsou to díla příliš známá, je to spíše taková klubová scéna. Nevím, zda je to volba dobrá, ale vzhledem k formě zdejšího festivalu si myslím, že to zapadne docela dobře. Pokud si budou pořadatelé přát, můžeme samozřejmě nasadit film jiný. Na skladě máme i známé filmy, které šly v televizi.

Kam zamíříte z Jimramova?

Už pomalu končíme, máme před sebou ještě Blansko a Brno.

Ptal se a zaznamenal Vladimír Chomutov

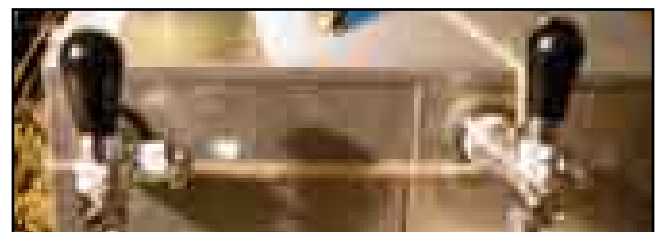
Aféra Kvasar 2

... pokračování z minulého čísla

Rozluštění aféry Kvasar

Když se Hugo Kačírek v roce 2001 poprvé ocitl jako pořadatel při přípravách Irského stanu, ještě netušil, jak teploučká a výhodná místočko se mu nabídnou. Vždy věděl, že když se bude usmívat a reagovat vstřícně, lidé si ho oblíbí a podle toho se k němu budou i chovat. Stalo se tak i v případě Kateřiny Ondrové, vedoucí Irského stanu. Netrvalo dlouho a Hugo Kačírka, aniž by měl odpovídající vzdělání a praxi, jmenovala tiskovým mluvčím Irského stanu. Ten tak získal bezplatný vstup na festival a žroutenky, cca v hodnotě 200Kč, aniž by hnul prstem. To se opakovalo i v následujících letech. Letos v létě K. Ondrová naznačila H. Kačírkovi, že vzhledem k tomu, že se snižují stavy pořadatelů, bude nucena ho z jeho funkce odvolat. Představa, že si bude muset platit vstupné na festival, anebo začít na festivalu pracovat ho vyděsila natolik, že se rozhodl jednat. Už od loňského ročníku se znal s redaktorem bouřkou. Počkal si na něj v jeho oblíbené hospodě a nabídl mu, že když na festivalu zaútočí na Irský stan podle jeho instrukcí, zaplatí mu deset Kvasarů. Redaktor bouřka, alkoholik v pokročilém stádiu závislosti, nabídku přijal. Dále vše už známe z minulého čísla festivalových novin. Co je třeba dodat je to, že ve chvíli kdy aféra vypukla a my se obrátili na paní Ondrovou, aby se k celé záležitosti vyjádřila, stál Kačírek vedle ní a usmíval se. Tvrdil, že se přišel zeptat, jak probíhají přípravy a jestli nemůže s něčím pomoci. Ale to už pana Kačírka začal podezřívát detektiv ..... , kterého si pořadatelé festivalu najali a kterému patří dík za to, že celou aféru včas odhalil. Když se Ondrová na Kačírka obrátila, jestli by nebyl ochoten celou záležitost vyřídit, přestože byl z funkce odvolán, že mu za to zajistí bezplatný vstup, Kačírek se ani nerozmýšlel a začal hned mluvit na náš mikrofon. To už si byl pan ..... (detektiv), jak nám posléze sdělil, jistý tím, že jde o podvod.

V příštím čísle najdete rozhovor s Kateřinou Ondrovou!

■ V samotném poklusu jsme zapomněli napsat, že nám odpadla improvizáční dílna. Dílnu měla vést Jana Machalíková, spoluzakladatelka České improvizáční ligy, absolventka DAMU, trenérka týmu STŘE.L.I a KO.PŘ.I.V.A, hráčka týmu OT.I.SK. Několik z vás se po ní (po Janě i dílně) už ptalo, takže se tímto omlouváme, že jsme vám o změně nedali včas vědět. Nicméně druhá dílna, tedy dílna divadelní, se vyvedla na výbornou, až mě mrzí, že jsem se do ní taky nepustil. Tak třeba příště.

Za Hladíka zaskočí Pospíšil

Radim Hladík, který tu měl hrát s Gamba Blues Bandem, nedorazil. Použit slovo „náhrada“ se snad ani nesluší, protože kytaristu Radima Hladíka zastoupí, snad by se dalo říct písničkář Luboš Pospíšil, a to je luxusní zastoupení!

Luboše Pospíšila, zpěváka, muzikanta a skladatele, jsem vůbec poprvé slyšel hrát živě asi před čtyřmi roky. A to v opravdu povedeném akustickém triu. Vůbec jsem netušil, kolik pěkných písniček v tom nejhezčím smyslu slova písnička, má tento člověk na svědomí.

Do roku 1982 byl Pospíšil nejoblíbenější člen C&K Vocalu, hlavně u divčí části publika. Skládal ale věci, které do tvorby jeho mateřského souboru až tak nezapadaly, anebo nebyly vůdčím duem Cerha - Kantor akceptovány. A proto už od roku 1977 s produkčním pomocí Ladislava Kantora natáčel singly pod vlastním jménem. Jeho první velká deska „Tenhle vítr jsem měl rád“ vyšla až v roce 1983, přestože materiál na ni se připravoval přes čtyři roky. Jenomže tehdy, aby se umělec dostal do tzv. edičního plánu, musel čekat léta. Nicméně již drahý čas před vyjitím desky bylo L.Pospíšilovi jasné, že svůj tvůrčí potenciál může uplatňovat i jako samostatný interpret, bez pomoci C&K Vocalu. Luboš Pospíšil se v C&K Vocalu cítil upozadován hlavně autorsky (se svými písničkami jezdil sám s kytarou ve svém vlastním klubovém pořadu) a i interpretačně mu některé skladby kmenového souboru nevoněly a tak usiloval o odchod. Čas pro tento krok dozrál v roce 1982, kdy založil vlastní skupinu 5P, ve které dále působili Bohumil Zatloukal (ex-Jasná Páka, Ig), Michal Pavlík (ks), David Koller (ex-Jasná Páka, ds), V. Boháček (ex-AbraXas, bg).

„Původní název měl být 5PM (v angličtině - čaj o páté), přičemž to P jsem byl já a M Petr Michalík, který se na desce podílel, a s kterým jsem založení kapely domlouval. A protože už s náma potom v té kapele nebyl, zůstalo to jen u 5P,“ říká Luboš.

Na popud hudebního publicisty Jiřího Černého začal spolupracovat s básníkem Pavlem Šrutem (pro zajímavost Pavel Šrut je držitel ceny Jaroslava Seiferta za rok 2000 - nejprestižnějšího ocenění básníka v ČR), který ho začal zásobovat velmi kvalitními texty. Šrut již dříve přebášoval do češtiny texty Dylana, Simona či Beatles. „Písňový text je pro širší publikum, který je nepozorný; musí tam dojít ke zkratce jiného druhu než jaký dochází třeba v básni. Musí to být na první uchopení,“ říká P. Šrut. Ač se sestava souboru neustále proměňovala (zůstával vždy jenom B. Zatloukal), jeho sound zůstával vždy podřízen průraznému tenoru Luboše Pospíšila a neobvyklým poetickým Šrutovým textům. V roce 1988 se 5P rozešli. V období 1989 - 1990 Luboš Pospíšil a David Koller (v té době měl už svoji skupinu Lucie) podpořili Radima Hladíka v jeho poslední snaze znovu obnovit skupinu Blue Effect.

Po roce 1990 se Luboš Pospíšil věnoval převážně hraní a vydal několik desek. V roce 1997 zakládá společně s kamarády muzikanty z Kutné Hory kapelu Bio-graf, se kterou natočil v roce 1998 desku „Můžem si za to oba“. Později (2000) se Luboš Pospíšil domluvil na autorské spolupráci opět s Bohoušem Zatloukaem a Martinem Vajglem, zájem o spolupráci projevil i jazzový baskytarista Pavel Jakub Ryba a v roce 2001 vznikla zatím poslední deska Luboše Pospíšila „Hazardní slavnost“. Toto spojení muzikantů si pracovně říká LPG, čili Luboš Pospíšil Group.

Koncem roku 2002 vychází Lubošovi další deska, tentokrát je to výběr z jeho tvorby za posledních 20 let s výmluvným názvem

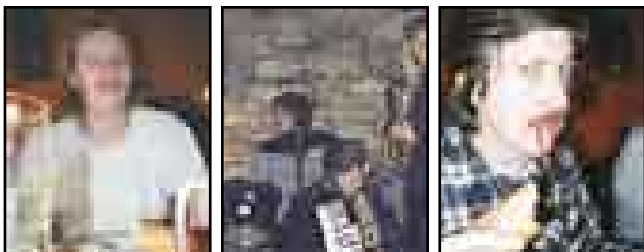
„20 největších hitů 1982-2002“. A co budoucnost ??? Jedna věc je jistá: Luboš muzika baví a Vy se můžete těšit na jeho další koncerty. A jestli se chcete Luboše na něco zeptat, vhodte svůj dotaz napsaný na papírku do krabice u maríngotky.

(za mohutné podpory Lubošovi webové stránky sepsal Tulda)

Místo Panoptika zahraje kapela Neúspěšný atlet...

... aneb kapela, která používá víc nástrojů než akordů

Historie kapely Neúspěšný atlet se začala psát v létě roku 2002, kdy bylo z atletického oddílu Lokomotiva Horní Měcholupy vyloučeno několik

členů pro špatnou životosprávu a katastrofální výsledky. Tito odpadlíci se rozhodli, že založí hudební skupinu a losem si určíli, kdo na jaký nástroj bude hrát.

Počáteční nadšení jim kupodivu vydrželo dodnes a již se jim podařilo vetřít se do několika zavedených klubů (Jazz klub Železná, Malostranská beseda), a tam vyrazit dech všem přítomným, zejména pak zvukaři. Na jaře roku 2003 pronikli dokonce tuto záškolnicki se svojí produkcí do uprchlických táborů v Seči a Kostelci nad Orlicí a o prázdninách 2003 doprovázeli sdružení Velký vůz na kočování Podkrkonoším s divadelní hrou Z tajností žižkovského podsvětí v přestrojení za doprovodnou kapelu.

Několik petic za zrušení tohoto spolku adresovaných ministerstvu kultury se kupodivu nesetkalo s pochopením na příslušných místech, a tak dodnes můžete narazit na toto podivné hudební sdružení atletických analfabetů, které svoje orgie produkuje nejčastěji (a nejraději) v útulném hanspaulském klubu RAF.

Hudební formu produkovanou tímto gangem lze buď popsat několika krkolomnými složeninami (pubfolk, punkjazz), nebo vřekující větou: Neúspěšný atlet - kapela, která používá víc nástrojů než akordů.

(převzato z webové stránky atlet.wz.cz)

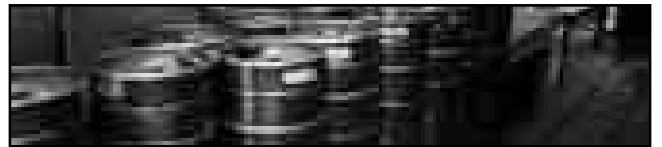
UNKULUNKULU

Divadlo Akropolis nahradí jihlavský performer Matěj Kolář, který dorazí s africkými příběhy UNKULUNKULU. Matěj se do podvědomí doma v Jihlavě zapsal třeba tím, že 24 hodin chodil s nádobou plnou hořlavé tekutiny po hradbách na počest jisté pověsti o obléhání města Švédem. Inu performer. Ale to zdaleka není jediný jeho vyvedený kejkl. Draga Banda je název kapely, ve které se Matěj vyřadí jako muzikant. Naučil se mimo jiné ovládat skřipky, což jsou „hodně drsný housle“, který se před dávnými časy používali právě na Jihlavsku. Hráli na ně lidé, kteří v zemi kutali a hledali stříbro. Měli drsné ruce a taky skřipky byly dost tuhé. Umacukat je dá dost zabrat, trochu to může připomínat hraní na dráty. Ale to je ještě stále velmi málo ze života Matěje Koláře, tak třeba někdy jindy.

A UNKULUNKULU?

Měl jsem to štěstí toto představení vidět v Jihlavě v ZOO. Co bych vám k tomu řekl? Ještě teď si to užívám, je to prostě hezký. Jediné co můžu doporučit je se na to podívat, nebo se tohoto kousku zúčastnit, protože se můžete stát „součástíkou“ příběhu. A tolik se o UNKULUNKULU píše v dostupných materiálech: *Jedná se o komponovaný sled částečně improvizovaných činností navazujících na pradávny způsob vyprávění mýtů a pohádek, integrující různé složky uměleckých odvětví - masky, loutky, tanec, hudba. Hrají herci v takzvaném totálníh kostýmu.*

Proviánfákův průvodce

po hospodách a gešeftech Jimramovských, neboť nejen hudbou živ je člověk

■ Vážení P. T. čtenáři a návštěvníci, jako již tradičně přinášíme na stránkách tohoto festivalového časopisu informační přehled funkčních hospod a prodejen potravin. Myslím, že není potřeba zvláště vysvětlovat, k čemu lze takovéto informace využít. Rovnou tedy přistoupím ku věci samé. Oproti loňského roku došlo k několika drobným změnám které si dovolím shrnout do následujících vět. Restaurace „Panský Dům“ již nefunguje, zato ve stejné budově lze navštívit M-bar s příjemnými cenami (poličská 11 za 13 korun), pozomou, rychlou obsluhou a kromobýčejnou otevřací dobou. Pivnice koruna je ještě zavřenější než loni a to už tehdy byla zavřená až dost. Všechny důležité informace najdete v následující tabulce:

Kde/co	So	Ne	pivo za	jídlo za	zmrzlina	psi	pozn.
hospody							
Na Radnici	11 ⁰⁰ -23 ⁰⁰	10 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	nevíme	60,-	-	ano	
Bistro K+C	8 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	8 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	11 ⁰ za 12,-	40,-	ano	ano	zahradka
M-bar	10 ⁰⁰ -4 ⁰⁰	10 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	11 ⁰ za 13,- 12 ⁰ za 22,-	ne	-	ano	foťbálek
potraviny							
Smišené zboží, O. Z. /naproti radnice/	6 ³⁰ -11 ⁰⁰	8 ⁰⁰ -10 ³⁰	-	-	kopec á 5,-	-	
JH plus - potraviny, smišené zboží /směr objížďka na Vír/	7 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	8 ³⁰ -10 ⁰⁰	-	-	ne	-	
Nákupní středisko Vesna	6 ³⁰ -11 ⁰⁰	8 ³⁰ -10 ³⁰	-	-	kopeček za 5,-	-	

■ Všechny putiky nabízejí Poličské pivo jehož kvalita jest tradičně povítce podprůměrná a to i přes jeho jedenáct stupňů.

■ No a závěrem už jen výzva: Pokud nejste právě na festivalu ani nesedíte v některé z výše recenzovaných hospod, tak aspoň čtěte **MysMaš Gazetu** - zvěštuje mozek!

Srdce

Napadlo mě, jak asi vypadá poslední tep srdce. A potom mě napadla ještě lepší věc: jak vypadá ten úplně první?

Nejdřív je spermie a vajíčko, pak je zárodek, který pořád roste. Ze začátku ani nevypadá jako člověk, ale pak čím dál víc jo. Po čase rozeznáte hlavu, ruce a nohy. Tenhle miniaturní několikacentimetrovej človíček se pořád zvětšuje a vznikaj kosti a...vnitřnosti. Jednoho dne začne vznikat srdce. Z nějakých molekul, nebo co já vim z čeho (na hodinách biologie jsem moc nedával pozor), se začne utvářet tenhle životně důležitý orgán. To srdce je nejdřív úplně malý a ještě není vůbec funkční. Vznikají žíly, co k němu budou přivádět krev (která ostatně taky teprve vzniká) a všechno ostatní. Venku zatím jezděj tramvaje, lidi choděj do práce a vůbec, všechno se děje jako vždycky, ale tady, v tom malým tělíčku ve větším těle, vzniká srdce. Jednoho dne je všechno připravený a může to začít samo fungovat (fakt jsem moc nedával pozor, takže nevím kdy to asi tak je). A potom, v jednu chvíli, se to stane. Bum! Srdce poprvé udeří. Poprvé se smrští a zase rozmrští a rozežene krev do celého, v tu chvíli pořád ještě dost malého, těla. Pokud se nestane nic špatného, bude tuhle svoji práci dělat nějakých osmdesát let. Těch bouchnutí bude ještě několik miliónů, možná trilionů (nedával jsem pozor ani na hodinách matematiky), ale mně přijde nejužasnější, nejzajímavější a nejslavnější právě ten úplně první tep. Moc rád bych to viděl. Chtěl bych o něj stát a dívat se na něj, jak se poprvé zachvěje. Třeba by to šlo nějak nafilmovat?

Tohle mě napadlo na autobusový zastávce. Ujelo mi asi šest autobusů a stejně jsem na to pak myslel ještě celou cestu domů.

První tep srdce!

V pěti linkách černé body

Byl jsem v lese. Procházel jsem se mezi stromama a byl jsem úplně sám. Ty stromy byly silný, vysoký a zdravý. Sluce svítilo, mlha závojovala a já jsem chodil tím lesem a neměl jsem zrovna nic důležitýho na práci, nikdo mě nesháněl, s nikým jsem neměl domluvenou schůzku. U jednotlivých stromů jsem se zastavoval, prohlížel jsem si zblízka jejich kůru a zakláníl jsem hlavu, abych dohlídl na do jejich korun. U každého stromu jsem postál pár minut a v tom lese jich bylo několik set, spíš tisíc. Moc se mi tam líbilo. Potom jsem zjistil, že jsem vlastně na koncertě a ty stromy, to jsou jednotlivý noty.

Hudba! Ať mi nikdo nevykládá, že se tohle čarování dá vyjádřit pomocí nějakých tónů, stupnic, harmonií, akordů a rytmů. To jsou jenom ubohý berličky, který jsme si vymysleli, aby jsme znova ukázali (komu?), že svým rozumem dokážeme vysvětlit všechny zázraky světa. Hudba je podle mě něco jako světlo, je jako moře, rozprostírající se od nekonečna k nekonečnu. Moře, který křídou stovky lodí hledajících svůj směr. Některý lodě jsou veliký nablejskaný trojstěžníky, jiný jsou docela malý, s jedním stěžněm, nebo dokonce jen s veslami a támhle, támhle dokonce majestátně pluje obrovské výletní parník a do noci svítěj okna luxusních kajut první třídy. Všechny ty lodě maj jedno společný: námořníci na nich mají v rukou hudební nástroje. Hudba je cesta, po který se můžete vydat do dalekých neznámých krajin, je to lék, živá voda.

Sledovat hráče na hudební nástroj, pozorovat to jedno tělo anebo souhru celý kapely! Panebože! Náš dnešní svět mi nepřijde zrovna jednoduchý a čas od času z něj potřebuju na chvíli zmizet. Často chodim aspoň na krátký výlet do lesa.

Telefon

Stojím v telefonní budce a v ruce držím sluchátko. Před chvílí jsem vytočil asi čtrnáctimístné číslo a teď čekám. Volám do daleka a nevím, jestli se mi to povede, ve sluchátku je zatím ticho. Ne, není to ticho, když se pořádně zaposlouchám slyším praskání drátů, hučení větru a někde, docela vzadu, slabounké přeslechy jiných hovorů.

Volám do veliké dálky, volám až na druhý konec světa. Představuju si všechny ty dráty, které vedou od mého telefonu až k tomu, který se právě rozevznil na druhém konci. Tisíce kilometrů drátů. Obvykle jsem dost skeptický ke všem technickým vymoženostem, ale tentokrát na mě jde skoro až závat'. Vždyť ten telefon na druhém konci zvoní někde na stolku, ve městě cizího státu, na jiném světadile. Někde, kde já jsem nikdy nebyl a dost možná se tam ani nikdy nepodívám. Přesto na tomhle vzdáleném kousku naší planety bude znít můj hlas. Já budu dál stát v Praze na Smíchově v telefonní budce a můj hlas bude znít někde, kde mají o deset hodin jiný čas.

Představuju si tu vzdálenost, která nás dělí. Mě a tu, která snad zvedne to sluchátko na druhém konci. Část těch drátů, která nás spojuje vede jistě po mořském dnu, stovky metrů pod hladinou. Tak hluboko pod vodou jsem také ještě nikdy nebyl a asi už nebudu, ale můj hlas tam bude. Bude cestovat tím drátem na dně moře. A pak, až se dostane na souš, musí překonat obrovskou planinu, kde není nic. Jen keře, osamocené skály, pusté cesty a sloupy telefonního vedení. Můj hlas poběží od jednoho sloupu k druhému a seshora na něj bude pražít nemilosrdné slunce. Nikdy jsem tam nebyl, ale můj hlas celou tu planinu přelétne strašlivou rychlostí. Můj hlas bude přeskakovat ze sloupu na sloup, překoná pohoří, které bylo nejprve vidět zamlžené v dálce na obzoru, překročí několik řek, v kterých jsem se nikdy nekoupal a dospěje do města, které jsem nikdy neviděl. Někde tam v tom městě je dům, ve kterém je stolek a na něm právě zvoní telefon.....

„Haló?“ ozvalo se na druhém konci.

■ To co můžete vyhrát v naší soutěži roztrubujeme do světa co nám troubele stačí. Ale opakování je matička šroubečka, takže ještě jednou připomenou pěkné knihy, komiksy takové, že i lidem v redakci se lesknou oči při myšlence, že je už nevidí. Můžete dostat ještě stravenku na pitivo i jídlivo v hodnotě 50 Kč. A ještě čajičky mimořádné mňamozity a tričko od Českého rozhlasu Region.

■ A máme dvě novinky mezi cenami! Volná vstupenka na WORLDVEST GRABŠTEJN 3.- 4.9. Odehrává se na pomezí tří zemí v obci Chotyně u Hrádku nad Nisou (20 km od Liberce). Z mnoha vystupujících upozorníme na Ahmed má hlad, Majerky, Maraca, Neočekávaný dýchánek, Gothart. Druhou novinkou je kniha našeho redakčního kolegy Šašiny Kytary a řev aneb co bylo za zdí (historie českého punku do roku 1989). Pokud tuto vypečenou knihu nevyhraje, netruchlete! Můžete si ji na festivalu i koupit.

OTOČTE
- POKRAČOVÁNÍ NA DRUHÉ STRANĚ

Inspirace snackem?

■ Původně jsme chtěli vyhlásit soutěž „Otevřeno hledá, kdo je tu superstár“ o nejstaršího účastníka festivalu vůbec. Naše plány dnes ale naprosto převrátila Anička! Nejde ale o slavnou Aničku Dajdou z televize. Tě „naši“ Aničky jsou dva roky a tři měsíce a dnes cestou z oběda na ni přišla nutková potřeba nám zazpívat svoji vlastní autorskou písničku. Když se člověk fláká nějaký ten roček po festivalech a doma sedá prach na stovky kompakty a kazet, už člověka jen tak něco z letargie nevytrhne. To co nám dnes předvedla Anička mě ale chytilo u srdce. Melodie byla fantastická, ale nepolapitelná, tak tu je alespoň text:

KONÍK ŠLÁPI NA ŠNĚČKA, VON TAM VLEZ, VON TAM VLEZ,
VON TAM VON TAM VON TAM VLEZ.

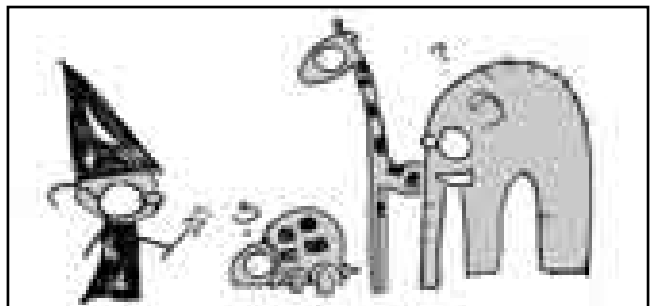
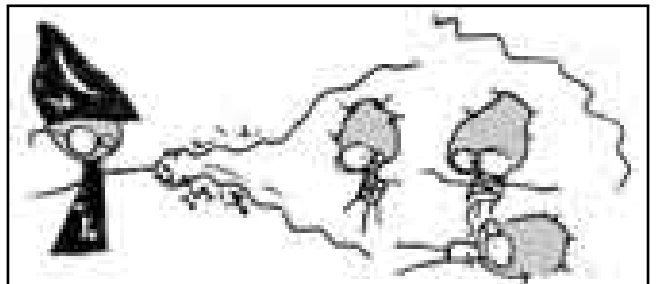
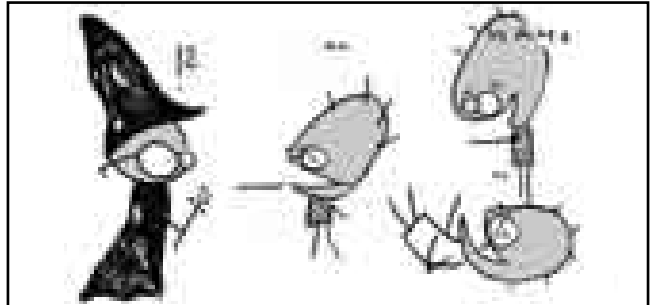
Tulda

P.S. - Pavle, Kateřino, blahopřeju. To se vám povedlo.

KOMIKS

- kreslí a píše - Dita Šimková - 2004

MALÝ, SMĚŠNÝ KOUZELNÍK

... ALE NĚCO PŘECE UMÍ !

pokračování z předchozí strany

■ Kupóny se správnou odpovědí včetně vyplněného jména a hesla vhadzujte do označené a k tomuto účelu určené krabice ležící na stole v jídelně. My potom výherce v průběhu večera v pauzách mezi kapelami vylosujeme a budeme jednotlivé ceny rozdávat.

■ Jako nápovědu k naší druhé otázce uvedu, že se právě nacházíte v oblasti zvané Českomoravská vysočina asi 10-15 km jižně od úmoří, tedy místa, kde si každá kapka vody může vybrat ze dvou moří, kam chce téci. Jestli opravdu víte, kam jste přijeli, nebude pro Vás problém dát odpověď dohromady.

Do kterého moře dopluje vzkaz v láhvi (schopný zdolat veškeré nástrahy jezů a přehrad) vhozený do potoka za parkem Bludník a jak se ten potok jmenuje?

odpověď:

jméno (přezdívk):

heslo:

(Heslo si určitě zapamatujte! Budete jej potřebovat v případě přebírání ceny.)

Tento kupón můžete ustříhnout nebo utrhnout a vhodit do **bedny v jídelně**.

kupón ustříhnete nebo utrhnete

Otevřená redakce

■ *Chcete aby vám tu vyšlo vaše dílo, dílko, letadílko? Jestli máte nějaký nápad a chuť, tak se nic nebojte a zajděte k nám do maringotky (ta pomalovaná „budova“ na kolech vedle pódia) a můžete se tu vypeckovat (vyjádřit). Rok zpět, dva roky, tři roky, i další předroky, zákroky, pokroky či proroky sem občas někdo zašel a vznikly i hrubě čtivé věci. Básně, básničky, komentáře, mini a mikropovídky, postřehy, poznámky, recenze, fórky a tak podobně. Ideální je přijít v pozdním dopolední, případně ranném odpolední, aby měl pan šéfredaktor všechno včas na stole k redukci, která ale obvykle bývá nutná :-)*

Vzkazy

■ Mňam. Máte tu dobrý topinky :-). Ale mohlo by to tu být levnější.

- neznámý zdroj -

■ Nedávno jsem byl v Karlových Varech, ale tady je to lepší.

- Bartoška -

■ Nedávno jsem byl v Karlových Varech, ale tady je to lepší.

- Kocych -

■ Původně jsem tu chtěl něco vzkázat, ale upadlo mě vz, takže tu asi budu jen kázat.

- farář -

(S)něžné spirituály

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Sněžném zve všechny na koncert. Ve sněženském evangelickém kostele vystoupí

Spirituál kvintet

Koncert se bude konat v neděli 29. 8. od 17 hodin

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ LYSINA LENINA VÁS ZVE NA
5. ROČNÍK IN-DOOR BIGBEATOVÉHO FESTIVALU

KŘÍDLA 2004

24. – 26. září 2004

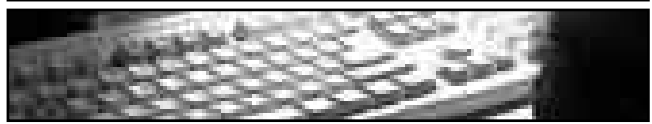
v Křídlech u Nového Města na Moravě

**TRABAND, OS & RADEČEK,
MAJEROVY BRZDOVÉ TABULKY,
VESELÁ ZUBATÁ, NOM
LENINOVA PLEŠ, KORÍSZ, RAPA NUI,
K.S.V., MLADSHEE SESTRA, WAKLAF,
KULTURNÍ ÚDERKA,
CUCARACHAS, SYSTÉM CHAOS
TAKY BUDE DIVADLO, VÝLET, PIVO BUDE, GULÁŠ TAKY,
KOŘKY BUDE DOST, I ČAJ BUDE, KYTKY BUDOU, WC,
FOTBAL, BÁSNÍCI, SPÁNÍ VE SPACÁKU, KLID A MÍR.**

LYSINA.LENINA@SEZNAM.CZ

WWW.MUJWEB.CZ/WWW.LYSINALENINA

PODPORUJE: FOND VYSOČINY, NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

tiráž

redakce: radioaktivní šéfredaktor: Tula (Radek Tulis), reproduktori: Kateřina Ondrová, Vít Moštěk, Radim Šašinka, Tomáš Blažek, externí dodavatelé, úvodník: Tomáš Lavický (dramaturg festivalu), fotoparagraf: Martin Gall, Jan Jež, grafická úprava a zlom: a.t.e.l.i.e.r.- Pavel Kocych www.kocych.cz, produkce a výroba: Eva Hájková, Petra Žabková, Lenka Bartošová, Kytky Kocych, Pavla Mlatcová, Kateřina Ondrová, náklad: 150 ks, uzávěrka: 28.8.2004 - 00:44, copyright: Klub Sluníčko - Unijazz